

6/7-87

Dagens namn är ESAIAS. I morgon: Klas.

Motionsmomento

□ Så här i bikinitider tänkte undertecknad bli mer lik sitt ideal och mindre lik Tjorven på Saltkråkan. Det är inte så lätt som det låter. Plastikoperationer är dyra. Bilringar är lättare att åtgärda, trodde jag i min enfald.

Morgongymnastik är modellen. Att ge sig ut och kuta i skogen är lite väl. Så glad i hågen skuttade jag omkring i en två tre fyra morgnar. Femte morgonen vaknade jag med en kuslig värk — nackspärr. Det får jag alltid när jag tar lite. Antagligen psykosomatiskt, men det gör dj-t ont. Det var bara att gå på Paraflex ett tag. Sen föreslog en tränad kamrat att jag skulle ta det lite lugnare i början och t ex cykla istället. En bra idé, tänkte jag, så slipper man köpa månadskort. Billigt och bra. Men det fanns faktorer som jag inte tagit med i beräkningen. Som a) cykeln, b) den övriga trafiken, c) vädret och d) Stigbergsliden.

Cykeln lånade jag av svärfar. Sen började den bete sig underligt och jag tog den till cykelgubben som sa att antingen var det bara glapp i justeringen av kugghjulet eller så måste det bytas ut. Och byta ut det skulle gå på 150—200 spänn. Billigt och bra. Lika kostsamt som ett månadskort ungefär. Vad göra? Tja, 1:an och 3:an fungerade. Ni kan se synen — trind varelse trampar som besatt, benen går som pistonger, på 1:an, eller hasar sig segt fram, får stå och trampa för att komma igång vid grönt, på 3:an.

Men det var bara början. Sen har vi den övriga trafiken. Jag undrar hur många biliser jag

skrämt livet ut genom att komma uppdykande som anden i flaskan i korsningarna, utan begrepp om trafikregler och allmänt hyfs och vett, arg som ett bi för att alla var ivägen: Unnan, he de borta vägen, som morfar i Ångermanland skulle ha sagt.

Och så har vi vädret som varit synnerligen omväxlande den senaste tiden. Varmt och soligt på morgonen, regn och svinkallt på kvällen. Eller tvärtom. Och framförallt när man minst anar det — en kall enveten vind. Det finns dessutom bara en sort — mot-

06.07.87gen Stigbergsliden. Och man står inte och trampar i backar. Det är ovärdigt en äkta cyklist. Följden blir att jag är som en trasa när jag kommer hem. En trasa på mycket stumma ben. Alternativet till Stigbergsliden är att trampa över Fjällgatan och det behöver vi inte orda mer om.

1 Cykla och ta det lite lugnare — sicketet nys. Jag ser fortfarande ut som Tjorven, bara en aning svettigare.

CHRISTINA